

גליון 509
שנה י"א תשפ"ב

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

לחם לא אכל ומים לא שתה

רבי שמעון ורבי אלעזר בנו עמדו ודרשו ברזי התורה, והיו פניו של רבי שמעון מאירות כשמש ומלותיו מתפורות ומעופפות ברקיע, שני ימים ישבו, לא אכלו לא שתו ולא הבדילו בין יום ללילה, רק כשיצאו מחדרם הבחינו שעברו יומיים והם לא טעמו דבר. אמר רבי שמעון, על זה נאמר "ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל", אם אנחנו הצלחנו להתקיים בלי מאכל ומשקה בשעה שוכינו לדבוק עם ה', משה שהעיד עליו הכתוב ויהי שם עם ה', על אחת כמה וכמה. כשבא רבי חייא וסיפר את המעשה לפני רבי, תמה רבי, אמר לו אביו רבי שמעון בן גמליאל, בני אל תתמה, רבי שמעון בן יוחאי הוא אריה, ואין הוא כשאר האריות עליו כתוב (עמוס ג ח) אריה שאג מי לא ירא' אם העולמות של מעלה מזדעזעים ממנו, אנו על אחת כמה וכמה. רבי שמעון לא הוצרך מעולם לגזור תענית על מה ששאל והתפלל, אלא הוא גזור והקדוש ברוך הוא מקיים, הקדוש ברוך הוא (שמואל ב' כ"ג - ג') "מושל באדם צדיק מושל יראת אלקים" הקדוש ברוך הוא מושל באדם, ומי מושל בקדוש ברוך, הוא הצדיק, שהוא אלקים גזור גזירה וצדיק מבטלה.

(וזהר ח"ב טו א')

פרשת השבוע

ולא יהיה בהם נגף בפקד אותם
(ל' י"ב)

בעיר אחת פשטה שמועה שהרה"ק רבי יצחק מוולוז'ין זיע"א הגיע לעיר, מיד צבאו עליו המונים לתת לו שלום והייתה צפיפות רבה עד כדי סכנת נפשות. נענה רבי יצחק ואמר לנאספים סביבו: אנא אל תדחקו זה בזה, בפרשת השבוע "כי תשא" נאמר "ולא יהיה בכם נגף", ולכאורה קשה, אם הבורא חשש מנגף בעקבות המפקד על ידי נתינת מחצית השקל, הרי יכול היה למנוע את הצפיפות הגדולה על ידי שיעשה את המפקד בלי מחצית השקל. אלא אדרבא, כיון שהיה באמת מקום לחשוש שכאשר ישמעו בני ישראל כי נצטווה משה רבינו לספור את בני ישראל, יהיה כל אחד לחוט לקיים את המצווה בוריוות, וישתדל להיות מן הראשונים לספירה, כך תיווצר צפיפות גדולה מאוד והדבר יכול להוות סכנה, אולם ברגע שבני ישראל ישמעו שהספירה תלויה בתרומת מחצית השקל, אז כבר מובטח שלא תהיה צפיפות בעת המפקד, אדרבא ניתן היה לצפות שכל אחד יאמר למה לי להידחק, חוקה על משה רבינו שהוא כבר ימצא אותי כדי לגבות ממני את מחצית השקל. ובכן דעו, שסיבת בואי לכאן היא, לאסוף תרומות לפדיון שבויים, ולפתע כבר לא היתה צפיפות, ואיש כבר לא נדחק עוד ברעהו.

לדעת כי אני ה' מקדשכם לא י"ג
אמר לו הקב"ה למשה "מתנה טובה יש לי

בבית גגוי ושבת שמה, ואגי מבקש ליתנה לישראל לך והודיעם" (שבת י') מספרים: על עני אחד שבא פעם אל הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מניקלשבורג זיע"א לבקש נדבה, ולצדיק לא היה כסף באותו זמן, נתן לו רבי שמעלקא את הטבעת של הרבנית. כשנדוד הדבר לרבנית אמרה, מה עשית? הטבעת היתה משובצת ביהלום יקר, כששמע הרבי את דברי הרבנית שלח מיד שליח העירה לחפש את העני, וכשראתה הרבנית את השליח חוזר, הלכה לקראתו ושאלה האם מצאת אותו, והאם החזיר לך את הטבעת? ענה לה השליח: לא, הרבי כלל לא אמר לי לקחת חזרה את הטבעת. הביטה הרבנית בשליח ואמרה מה אמר לך הרבי? ענה השליח הרבי אמר לי להגיד לעני שישגיח שלא ירמו אותו ושלא ימכור את הטבעת בוול, מפני שהטבעת משובצת ביהלום יקר. בשבת קודש כאשר דרש רבי שמעלקא לפני בני עדתו, סיפר להם מה שאירע לו השבוע עם העני והטבעת, והוסיף ואמר, זהו שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, מתנה טובה יש לי, לך והודיעם, לך והודיע להם כמה יקרה היא מתנת השבת, שלא יבזבו אותה על דברים של מה בכך, שלא יבלו את היום באכילה ושיחה בטלה כי קדוש היום לאדוננו.

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 6:06 ת"א: 6:08 ר"ת: 6:43

פרשת כי תשא

זמני כניסת השבת
ירושלים: 4:52 ת"א: 5:07

כי הם חיינו ואורך ימינו

רבי משה בן נחמן הרמב"ן המפורסם, היה ידידו האישי של מלך ספרד גיימס מאראגון, הלה הזמינו אליו לארמון לעתים קרובות, כדי לשוחח אתו ולהאזין לדברי החכמה ששפיעו מפיו. פעם אחת אמר המלך לרמב"ן, כי דלתות ארמון המלוכה תהיינה תמיד פתוחות בפניו, והוא יכול לבוא ולבקש את המלך תמיד בכל עת ובכל שעה אף ללא הזמנה מיוחדת. יום אחד ישב הרמב"ן אצל המלך, והשניים היו שקועים בשיחה מעניינת, המלך הקשיב לדברי הרמב"ן בדריכות כזו, שלא הבחין בקארדינל שנכנס לחדר, הלה נשאר עומד ליד הדלת שעה ארוכה, עד שהמלך הבחין בו והזמינו להיכנס, הקארדינל שהתיישב ליד המלך והרמב"ן, היה נרגז מאד, בחושבו כי הנה המלך מעונין יותר בקרבת הרמב"ן היהודי מאשר בו בראש הכנסייה אליה הוא משתייך, אולם הוא לא הראה את כעסו בגלוי, רק חשב בלבו כי ידידותו של המלך אל הרמב"ן הרחיקה לכת למעלה מן המידה, וכי הגיע הזמן לעשות משהו בנידון באמצעים כשרים או לא כשרים. כעבור ימים אחדים בא הקארדינל אל המלך בזמן שהרמב"ן לא היה אצלו, תוך כדי שיחה החל הכומר להפליג בשבחם של היהודים בימים קדומים, אז בשחר ההיסטוריה, היו ליהודים אנשים גדולים, כמו הנביאים, שמשון הגיבור, דוד המלך וכו', אולם מה קרה ליהודים לאחר מכן? המשיך הקארדינל בשאלה.

היכן הנביאים ואנשי המעלה היום, אכן, היכן הם חזר המלך בענין על שאלת הקארדינל, אני אגיד לך הוד מלכותך, השיב הכומר בערמה, מאז שהיהודים החלו ללמוד את התלמוד שלהם, הם איבדו את חכמתם וכוחם הרוחני, הלא יום ולילה הם שקועים באותם כרכים המלאים שטויות ודברי הבל, כך המשיך הקארדינל לשפוף דברי בוז ושיטנה על התלמוד, בהוסיפו כי הוא מלא דברי עלבון לדת הנוצרית, הכומר חזר למעשה על כל דברי השיטנה והעלילות שנהגו הגויים להעליל על היהודים מאז ומתמיד, ואמר, לאמיתן של דבר הרי התלמוד הוא הדבר היחיד המונע את היהודים מלהצטרף אל אמונתנו הנוצרית, אם אפשר היה להגיע אותם מלהמשיך וללמוד את התלמוד, אין ספק שלא היו ממשיכים להיות דבקים באמונת אבותיהם, והיו מוצאים מחסה תחת כנפי הכנסייה שלנו, והאם יכול אתה לשכנע אותם שיוותרו על לימוד התלמוד? שאל המלך את הקארדינל, לא אדוני, השיב הקארדינל בעוגמה, היהודים הם כידוע עם קשה עורף, ולא בנקל יוותרו על הספר המזיק, חושבני שרק צו מלכותי האוסר עליהם במפורש את לימוד התלמוד יכול להציל את המצב, צו זה חייב לכלול את האיום בעונש מוות למפיריו.

המלך נתפתה לדברי הקארדינל, והוציא איסור על לימוד התלמוד, תוך גזירת עונש מות לעבריינים, הוא לא חשד כלל כי מטרתו האמיתית של הכומר הערום היתה, ללכוד את הרמב"ן בפח שטמן לו. בהיוודע דבר המלך ודתו, קמה מהומה רבה בקרב היהודים, אולם הרמב"ן שלח שליחים לכל הריכוזים היהודיים, והודיע להם כי ישיבתו תישאר פתוחה גם להבא, והלימודים בה יתנהלו כרגיל, כל מי שלבו חפץ ללמוד תורה יבוא אליו וילמד. ואכן, מאות תלמידים נהרו אל

ישיבת הרמב"ן, והוא לימד אותם תורה ותלמוד כרגיל, ומבלי לשים לב לפקודה שיצאה מאת המלך. זמן קצר לאחר מכן פגש הקארדינל שניים משרי המלך ושאלם, מתי נועץ בכם המלך בפעם האחרונה? המלך שוב אינו מתייעץ בנו כלל, השיבו השניים בכעס עצור, מאז שהוא התיידד עם הרב היהודי הזה הרמב"ן, הוא מתייעץ רק איתו, כך גם אני חשבתי אמר הקארדינל, אולם מה אתם חושבים, מדוע מעדיף מלכנו להיוועץ ברמב"ן בלבד? מדוע? משום שהרמב"ן הוא האדם הפיקח ביותר בכל רחבי הממלכה, זוהי הסיבה, השיבו השניים נכלמים. נכון, אולם הידעתם מאין שואב הרמב"ן את חכמתו הרבה? אני אגיד לכם, כל לילה באים מלאכים מן השמים ומגלים לו את כל סודות תבל, כך וכך דיבר הקארדינל אל שרי המלך, אך הללו ציינו בעוגמה, כי אליהם אין מלאכים באים וממילא אין הם יכולים להתחרות בחכמת הרמב"ן. אכן אני יכול לעזור לכם בכך, המתיק להם הקארדינל סוד, אני אתיו עליכם מים קדושים, ואתם תלכו בלילה אל ביתו של הרמב"ן ותעמדו קרוב אל החלון הפתוח, כאשר המלאכים יבואו תהיו בקרבת מקום, ותשמעו את כל הסודות, או אז לא תיפול חכמתכם מוּז של הרמב"ן כמלוא הנימה, השרים הסכימו.

למחרת בבוקר באו השניים אל הקארדינל, ודיווחו לו כי המים הקדושים לא פעלו כל פעולה שהיא, הם אמנם ראו צעירים רבים אשר פניהם כפני מלאכים, נכנסים ומשוחחים ארוכות עם הרמב"ן שיחה ערה ונרגשת, עם תנועות ידיים בשאלות ותשובות, בהתנצחות של ידידות השורה בין רב לתלמידיו ובניגון מתוק עצוב, אך מלאכים הם לא ראו כלל, ומכל האמור לא הבינו אף מילה אחת. כנראה שאין אתם ראויים לראות את המלאכים, אמר הקארדינל לשרים, אולם בכל זאת כדאי מאד מה שראיתם, כי מה שענייכם ראו היה לא אחרת, אלא העובדה שהרמב"ן לומד את התלמוד יחד עם מאות תלמידים, בניגוד גמור למצוות המלך שאסר זאת, זוהי חובתכם הפטריוטית לדווח על כך למלך, וכאשר הרמב"ן יקבל את המגיע לו אתם תהיו שוב יועצי המלך כפי שהייתם בתחילה. השרים עשו כמצוות הקארדינל, והלכו אל המלך כדי לספר לו מה שראו ושמעו, הכומר הערמומי תמרן כך שגיע אל המלך מיד אחריהם, בשמעו את עדותם של שני השרים לא איחר הקארדינל מלהשמיע את דעתו, עד כמה פגע הרמב"ן במלך, ואיזה רושם קשה זה יכול לעשות, כשידידו הקרוב של המלך עובר על מצוותו, ומעורר בכך גם אחרים לעשות כמוהו.

המלך נחרד ונודעזע למשמע הדברים, אולם למרות זאת הוא לא רצה לפעול מתוך פזיזות, וביקש לשמוע תחילה מה יש לרמב"ן להגיד להגנתו, הוא התעלם איפוא מהקארדינל ומשני שריו שדרשו במפגיע את ביצוע גזר דין המוות המגיע לכל מי שנתפס על לימוד התלמוד, והזמין אליו את רבי משה בן נחמן כדי שיסביר לו את פשר התנהגותו. כאשר הרמב"ן הופיע בפניו, שאלו המלך בטון לא ידידותי ביותר, האם זה נכון שאתה לומד את התלמוד? כן, הוד מלכותך, השיב הרמב"ן, אולי אם כן לא שמעת, או אם שמעת שכחת כי הוצאתי צו האוסר על לימוד התלמוד באיסור חמור שעונשו מוות, הוסיף המלך לשאול, לא, הוד מלכותך, השיב הרמב"ן בקור רוח, היה לי ברור בתכלית שאסרת על לימוד התלמוד. אם כן מדוע עברת על מצוותי? תבע המלך הסבר.

משל ונמשל

לקרוא תמיד לאבינו שבשמים

משל לאב ובנו שהלכו בדרך, ובאו ליער אחד ששם מצויים הרבה גרגירי יער אשר המה כידוע מתוקים לחיך. וכשראה הבן את הגרגירים, התנפל עליהם והתחיל ללקט ולאכול בכל כוחו, וכשראה האב כי הבן מתמהמה, אמר לו בני יקירי, אני יודע כי הגרגירים נעמו לחיכך, אבל חייב אתה להודרו וללקוט, שכן עוד דרך ארוכה לפנינו, ואין לי פנאי לחכות לך, אולם הבן נפשו חשקה בפירות הללו, ולא רצה לזוז מן המקום, ואף על פי שהאב מיהר מאוד ללכת, בכל זאת בראותו את תאוות בנו אל הגרגירים, אמר לו שמע בני איעצך מה לעשות שלא תאבד דרכך ביער, בלכתך כה וכה לחפש את הפירות ולא תמצא אחר כך את הדרך אלי, אני אלך לי לאס לאט, ואתה תלקט את הפירות, אולם כדי שלא אובד ממך, תצעק כל פעם אבי, אבי, ואני אענך בני, בני, וכך נשמור כל הזמן על הקשר בינינו, ותדע כי כל עוד שאתה שומע את קולי, סימן הוא שגם אני שומע את קולך, אבל כשלא תשמע את קולי, אז תבין כי תעית ביער, ולא תמצא את הדרך בחזרה, וחייב אתה לרוץ מיד אחרי עד אשר תגיע אלי.

והנמשל מובן, בנים אנו לד' אלוקינו, ואנו תועים בסבכי היער הגדול של תאוות העולם הזה והבליו, ואין אנו שמים אל לב כי ארוכה הדרך לפנינו, ואם נתמסר כולנו לתאוות הגוף לא נגיע בשלום למחוז חפצנו, והנה העצה היעוצה לנו היא, לקרוא תמיד לאבינו שבשמים, היינו להתפלל אליו בלב שלם, וכשאנו מתפללים בלב שלם ובמחשבה טהורה, ויודעים פירוש המילות, שומע הקב"ה את תפילתנו ועונה לנו גם הוא, אולם כשלבנו נשמש מאתנו, ואין אנו יודעים לפני מי ומה אנו מתפללים, הרי אם אין אנו שומעים בלבנו את קול אבינו, אף הוא אינו שומע את קולנו, וזה סימן שכבר התרחקנו מאוד ועלינו לרוץ אחרינו, ולזעוק אל המלך מלכו של עולם שיסייעני בדרכנו הקשה ורבת המכשולים.

(בשם הרה"ק רבי חיים חייקל מאמדור זיע"א
יומא דהילולא כ"ג אדר)

הרשה נא לי אדוני המלך לספר לך מה שארע לפני שנים לא רבות, במדינה אחרת לא הרחק ממדינתך שלך. פתח הרמב"ן את סיפורו, ובכן, שם במדינה ההיא היה פעם מלך שהיתה לו בת יחידה שהיתה אהובה ביותר על אביה המלך, ביום לא בהיר אחד, חלתה הנסיכה וכל רופאי המדינה הובהלו אל מיטת חוליה, אך כל חכמתם לא עמדה להם והם לא היו מסוגלים לרפאותה, בסופו של דבר אחרי שניסו את כל התרופות האפשריות והעלו הרס בידם, אמרו הרופאים למלך, לנו, כלומר למדע הרפואה אין מזור לכתך, ואין אנו מסוגלים להחלימה ולהחיותה, רק מי שרופא כל בשר ומפיליא לעשות יכול לשלוח לה רפואה שלמה שלא בדרך הטבע, עצתנו איפוא, שתוציא צו שיחייב את כל אזרחי המדינה לצום שלושה ימים לילה ויום, ולהתכנס כל אחד בבית התפילה שלו לפי אמונתו, ולהתפלל על שלום הנסיכה, אולי ירחמו עליה מן השמים וישלחו לה רפואה שלמה. למלך לא היה מה להפסיד, והוא מיהר להכריז על הצום והתפילה לפי עצת הרופאים.

ביום השני לצום תפסו שוטרי המלך יהודי בשעה שהפר את הצום ואכל, מיד הוא נעצר והובא לפני המלך, כיצד מלאך לבך לעשות כדבר הזה? שאלו המלך בכעס גדול, האין אתה רוצה שבתי תשוב לאיתנה? חס ושלום, השיב היהודי, וודאי שאני רוצה שהנסיכה תחיה ותהיה בריאה, ואף אני מתפלל מדי יום ביומו ואומר תהלים להבראתה. אם כך הוא הדבר מדוע הפרת את הצום ואכלת? שאל המלך בכעס גובר והולך. ובכן, אדוני המלך, אצלנו בתלמוד יש כלל האומר, ברי ושמא ברי עדיף, לי בשלעצמי היו לי ספקות רציניים אם הצום שאני אצום במשך שלושה ימים, יציל את חיי הנסיכה, מאידך היה לי ברור ללא צל של ספק, כי צום אשר כזה יהרוג אותי, כי על כן הזהירו אותי הרופאים כי אסור לי לצום במשך שלושה ימים בגלל לבי החלש, כך החלטתי ללכת לאור הכלל התלמודי ולבחור בוודאי מול הספק. הוא הדין אדוני המלך במקרה שלי סיים הרמב"ן את סיפורו, כאשר אתה פרסמת את הצו שלך האוסר את לימוד התלמוד, היו לי ספקות אם האיסור חל גם עלי, כי קשה היה לי להאמין שאתה הוד מלכותך שהענקת לי את ידידותך תרצה להרע לי כל כך, מאידך היה לי ברור ללא צל של ספק, שאם אפסיק את לימוד התורה שהיא חיינו ואורך ימינו, הרי שחיי לא יהיו שווים מאומה, המסקנה, גם אני הלכתי לפי הוודאי, מה שהסתבר לי כמובן מאליו.

צדקת ידידי, הסכים עמו המלך, כל הענין הזה היה עצתו הרעה של הקארדינל, אני אגרש אותו מארצי. היה זה יום חג ושמחה ליהודים כאשר המלך ביטל את הצו האוסר לימוד הגמרא, והיהודים יכלו להתמסר ללימוד התורה באין מפריע, מאות תלמידים נהרו לשיבתו של הרמב"ן והמלך העריצו והעריץ את פקחותו עוד יותר מאשר מקודם.

צ'ין אדם לחברו

אין הבדל בין בנך לבין בן

של יהודי אחר

מסופר: הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א (יומא דהילולא כ"א אדר) שב פעם לביתו לאחר זמן רב של שהות בגלות בעיירות שונות, שכן זו היתה דרכו בעבודת הקודש. כשעמד הרבי במבוא העיר, שמע שני אנשים אומרים איש לרעהו: "הילד אלעזר חולה מסוכן הוא". מצבבו כבי רע" - נענה השני ונאנח. לרבי אלימלך היה בן בשם אלעזר, וחשב שמדברים הם אודות בנו, ונבהל מאד. התחיל ללכת במהירות רבה לכיון ביתו, כשכולו דאגה וחרדה לילד. תוך כדי הליכה פגש אנשים נוספים מבני עירו, והתברר לו כי אלעזר החולה אינו בנו, כי אם בנו של הבן המקומי. נחה מעט דעתו של ר' אלימלך, אבל מיד התנוצצו בקרבו רגשות חרטה ובושה. התחיל להתאונן ולנוף בעצמו: "איזו תועלת צמחה לך מהליכתך לגלות במשך זמן כה רב, אם עדיין קיים אצלך הבדל בין בנך לבין בן של יהודי אחר?" החליט מיד לשוב שנית לגלות.

זה סיפור יפה

שנים רבות סירב הרה"ק רבי שלמה זלמן אויערבך זיע"א (יומא דהילולא כ"א אדר) לעשות "חאלקה" במו ידיו לילדים בני שלוש. עד שיום אחד סיפר לו נכדו שגם הרה"ק ה"סטייפלר" זיע"א גם סירב בתחילה לגזור את שער הפעוטות, והיה אומר שאינו ספּר. אך יום אחד התרצה ואמר: "נו, טוב, למה לא לעשות

טובה ליהודי". שמע הרב אויערבך ואמר: "זה סיפור יפה. בלי נדר, גם אני מקבל על עצמי להסכים לעשות "חאלקה", כדי לעשות חסד."

למנוע טירחה מיהודי

מעשה בהרה"ק רבי שפטי'ל ראש ישיבת סלוצק זיע"א, שראה אדם אחד גוחן ומרים דף של ספר, מביט בו אם הוא מספרי קדושה, וחוזר ומשליכו, הלך רבי שפטי'ל והרים את הדף, "רבי" אומר הלא, דף זה אינו מספרי קדושה. "היא הנותנת", מחזיר לו רבי שפטי'ל, לפיכך אני מרימו, שלא יחזור ויטעה בו יהודי אחר, ונמצא טורח לבטלה.

הכרת הטוב של הצדיק

בשנות ילדותו המוקדמות, היה הרה"ק רבי דוד משה מקרעטשניף זיע"א מחבב לשחק עם הכבש שהיה בחצירו של שכינו, ותמיד היה מתפעל מצורתו העדינה והמיוחדת. פעם אחת נכנס אל חצר השכן לשחק עם הכבש, והשכן מגע בעדו, כראות אחד מבאי בית אביו את הילד המאוכזב, נסע מיד העירה וקנה בשוק הבהמות כבש למען יוכל לשחק בו בנו של הרבי. פעם סיפר רבינו את הסיפור לאחר אמירת "יזכור", והוסיף ואמר: עד היום במשך כארבעים שנה אומר אני יזכור לע"נ אותו יהודי חסיד, ואף עושה אני רבות לעילוי נשמתו של אותו חסיד על הטובה שגמל עמי בהיותי ילד רך שנים.

הילולא דצדקיא

שבת קודש י"ח אדר הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר ב"ר פינחס (תר"ל)

יום ראשון י"ט אדר

הרה"ק רבי דוד ב"ר צבי אלימלך מדינוב (צמח דוד - תרל"ד)

הרה"ק רבי יעקב שמשון ב"ר חיים מקאסוב (תר"מ) הרה"ק רבי אברהם מפאריסאב ב"ר יהושע אשר מפאריסאב (תרע"ב)

הרה"ק רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה ב"ר אברהם יצחק (תרפ"ח)

הרה"ק רבי יוסף חיים ב"ר אברהם שלמה זונענפעלד (תרצ"ב)

יום שני כ' אדר

הרה"ק רבי יואל ב"ר שמואל (הב"ח - ה"א ת') הרה"ק רבי שלמה זלמן אויעבאך ב"ר חיים יהודה לייב (תשנ"ה)

יום שלישי כ"א אדר

הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק ב"ר אליעזר ליפמן (תקמ"ז)

יום רביעי כ"ב אדר

הרה"ק רבי אליהו ב"ר שלמה אברהם הכהן מאיומיר (שבט מוסר - תפ"ט)

הרה"ק רבי יוסף בלאך אב"ד סטאנוב ב"ר אברהם (גנוי יוסף - תקנ"ג)

יום חמישי כ"ג אדר

הרה"ק רבי חיים חייקא מאמדור ב"ר שמואל (תלמיד המגיד - תקמ"ז)

הרה"ק רבי יצחק מאיר ב"ר ישראל מגור (חידושי הרי"ם - תרכ"ו)

הרה"ק רבי יצחק יעקב מביאלא ב"ר נתן דוב (דברי בינה - תרס"ו)

יום שישי כ"ד אדר

הרה"ק רבי יצחק ב"ר חנוך העניך מאלעסק (תרס"ד)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רביטוביץ שליט"א מח"ס "גם אני אודר" רספרים יוסף הדרס" על הפערים.

לעבור בפני המתפלל (ב')

א) גם סמיכה אסור בתוך ארבע אמות של המתפלל, אך סמיכה במקצת, שאם ינטל החפץ שנשמך עליו, יוכל לעמוד, יש להקל במקום הדחק. (משנה ברורה סימן ק"ב ס"א)

ב) אם היושב ישב כבר, ועמד זה בצידו להתפלל, אין צריך לקום, שהרי זה בא בגבולו. והוא שמתפלל בבית שלא יחדוהו לתפילה, אבל בבית הכנסת שיחדוהו לתפילה, צריך לקום, מפני שהוא מקום המיוחד לכל, ולא שייך לומר זה בא בגבולו. ואפילו בביתו, מידת חסידות הוא לקום, כדי להרים מכשול מחבירו שעושה שלא בשורה, שעומד להתפלל בתוך ארבע אמות של היושב כבר בהיתר. (שו"ע שם סעיף ג', ובשו"ע הרב שם סעיף ג')

בחסות "דודי קאר"

הסוכן החרדי שלך להשכרת רכב מכל החברות 052-7655-222

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-714471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ

הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א ב"ר אליעזר ליפמן נלב"ע כ"א אדר תנצב"ה